

There is no translation of this article

„Това е моето тяло...това е моята кръв...“

„И когато ядяха, Иисус взе хляба и като благослови, преломи го и раздавайки на учениците каза: вземете и яжте: това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на Новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на греховете“.

Колко от нас обръщат сериозно внимание на тези думи, когато ги чуваме ден след ден и седмица след седмица?

Наистина ли

о

съзнаваме това, което свещеник
ът провъзгласява от олтара от свое име,

но и от

името на самия

Христос? Или сме

изгубили

своята чувствителност и дотолкова сме привикнали да чуваме изреченото, че то ни се струва някак обикновено и ежедневно, а отговорите ни, измерени в действия и в диалог с Бога

,

са по-скоро вяли, отколкото жизнени и бодри.

Днес на тържеството „Тяло и Кръв Христови“ Църквата ни напомня, че не можем да прием
аме тези думи за даденост, като ни връща към спомена
,
че в лицето на Исус Бог се въплъти в човешки образ, за да стане един от нас
, а после чрез свящото си пожертвование и възкресение ни дари живот във вечността.

И всички вярваме в това, но, за съжаление, често сред суматохата на светски тревоги и радости не успяваме да чуем добрите послания и думи на Бога и те отминават
покрай нас като слаб повей на вятъра
,
докато ние бавно и неусетно се превръщаме в глухи слушатели, търсещи верния път, но неуспяващи да намерят вярната посока.

Ежедневно се озоваваме на кръстопъти на живота, от които тръгват съвсем познати или
свършено
неизвестни места, тайно запазвайки в себе си мисли, чувства и емоции, подвластни на единствения стремеж да бъдем щастливи. Дориднешният ден е поредният, в който ще направим опит да „откраднем“ още един радостен миг от живота.

Само че без Бога и най-уверените ни и твърди стъпки остават следа, напомняща на безцелно бродене в мрака, в което страхът е наш лош спътник и водач, замъгляващ погледа ни за радостта, която ни заобикаля.

Няма щастие без Бога, затова нашата вяра е и наша сила, и дори когато мрачните облаци на отчаянието и болезнената тъга са надвиснали над нас, един-единствен слънчев лъч на надеждата, която носим в сърцата си

ни връща към ново процъфтяване и бързо ни променя, отнемайки от тежестта в душите ни и преобразявайки ни в малки деца, които с доверие искат да хванат за ръка небесния си Баща.

А надеждата, която имаме от Бога, наистина е голяма. Бог ни изпълва с мир, давайки ни сериозни обещания и за днешния и за утрешния ден, и те не са тайна или мираж, за които да копнеем в предстоящото време, а истина и реалност и едновременно наше бъдеще и настояще.

За да достигнем до най-святото обещание на Бога обаче, трябва да минем по моста, който самият Христос съгради между небето и земята за нас, а докато извървяваме пасажа от дните, които са ни отредени по пътя към небесния дом, Той ни оставя себе си, скрит в хляба и виното, с които да се подкрепим.

Така че, ако сме познали Христос, но не като спомен, а като присъствие на невидима сила и като действителен и съществуващ, то в ръцете си ние вече държим ключа към вечния и неугасващ живот и трябва само да го запазим в сърцата си.

Един Бог вчера, днес и утре, една вяра и едно спасение във вечността.

Исус завинаги остана с нас и скривайки се зад знаците на хляба и виното, се превръща в наше наследство

.

Чрез дара на Евхаристията ние споделяме Неговия живот, като неимоверно Го приближаваме и тази близост ни изпълва с радост и светлина.

Вероятно многократно вярата ни е обзemann от съмнения, които ни подтикват да търсим аргументи за Възкресението на Христос, но докато се оглеждаме наоколо за нови свидетелства и чудеса, пропускаме най-неоспоримото от всички доказателства, което самите ние представляваме.

Деликатна и понякога чувствителна е вярата ни в реалното присъствие на Бога в тайнството Евхаристия, когато я отнасяме към ритуала на едно свещенодействие, в което на практика няма видима промяна в превърнатите хляб и вино.

И отново се връщаме в Божията благодат, откъдето черпим, за да нахраним с Божествено присъствие душите си. Ако не се бе родил в онези особени обстоятелства в яслите на Витлеем и не се бе кръстил пред очите ни с Дух Свети, ако не бе добрият пас тир и мъдрият

у
чител, ако не се бе пожертвал на кръста и не бе възкръснал от смъртта, отдавна щеше да
бъде
забравен не само от нас, но и от много други
,
живели преди нас.

Но силата на Агнеца не познава граници нито във времето, нито в пространството. И тази сила ни довежда днес в

ц
ърквата, така както ни доведе и миналата неделя и ще ни доведе и следващата, защото ние отново и отново искаме да Му благодарим и да се поклоним пред невидимата Му сила.

Нека не забравяме, че Бог благоволи към нас с цялата си щедрост и затова можем да Му се доверим до край, защото не е достатъчно да получим милост, опрощение и дори Божия защита, защото Той иска най-доброто за нас – да пребъдваме в нестихващата радост на Неговата пълнота, придобивайки силата на истинския живот и почивката, които ни е отредил в Неговите небесни обиталища.

В тайнството Евхаристия ние предвкуσαμε сладостта на небето и придобиваме дял в божествен ия живот, който вече е пред из вестен и в нашата епоха с приемането на скъпоценн ото Тяло и Кръв на Христос.

В днешното Евангелие виждаме учениците на Исус притеснени, защото тълпата е многобройна, а храната оскъдна. Те разполагат само с пет хляба и две риби, затова се обръщат към Него, казвайки: „Разпусни народа“, но Той бързо връща отговорността обратно към тях и отговаря: „Дайте им вие да ядат!“.

В чудотворното умножаване на хляб и риба, което следва, ставаме свидетели на Божие то търпени е и чудотворна сила

.

Исус благославя хляба и рибата, призовавайки Божието благословение, защото знае, че човек не може да направи нищо добро без Божията помощ.

А
с Божия
благослов идва и самото чудо
—
храната се умножава
и
,
когато това се случва
,
Христос възлага на учениците да раздават и
споделят
умножените блага. В този момент кош
ът
сякаш остава без дъно, Божият дар и блага нямат край, но освен че те дават, започват и
да получават
—
огромно множество от света
.

В тази картина отново откриваме нещо за себе си в буквален и преносен смисъл. Може да се познаем сред призваните, които раздават хляба, или като един сред гладната тълпа, който се е заситил. Но каквато и да е ролята и званието ни, Исус ни насърчава да раздаваме от себе си умножените от Него дарове и блага в нас, без да ни позволява да прехвърляме отговорността към другите ,
като даваме съвети и препоръки в трето лице единствено число, а изисквайки да
вършим добро към този, който е наш ближен
.

Бог не очаква от нас да стоим и да се чудим как и защо някой е виновен за състоянието и кризата
,

в която е изпаднал, а да му помогнем и затова се обръща към учениците си и към нас с думите

: „Да

йте им вие да ядат

!

“

.

Но освен всичко, благославяйки храната, Исус ни насърчава да бъдем християни, които върш

ат

всичко

в живота си заедно

с Бога

, постоянно търсейки

вдъхновен

ие

от Божията любов

чрез

силата на Св

е

тия Дух

, защото тази е любовта, която ни направи нещо повече

от

обикновени социални

работни

ци

.

Така се ражда невиданата и непознатата надежда.

С Божията сила и благословение това, което изглежда невъзможно, става възможно. Точно както при умножаването на пет те хляба и две те риби, които нахраниха гладната тълпа

.

Когато Бог натоварва учениците си със задачата да раздават храна на тълпата, Той всъщност кани и нас да работим заедно с Него

.

Но как? Как бихме могли да вършим такива чудеса?

Чрез силата на Божието благословение и силата на Светия Дух и Евхаристията, която днес празнуваме и която ден след ден ни укрепва

,

превръщайки ни в поклонници и съмишленици на Христос чрез Когото и невидимото става видимо и невъзможното реалност

.